

Întrebările preliminare

Este conformă cu interpretarea dreptului Uniunii Europene, în general, și cu interpretarea dispozițiilor articolului 3 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din Protocolul VI care figurează în anexa V la Acordul multilateral privind înființarea unui spațiu aerian comun european, în special, practica unei companii aeriene a unei părți asociate la Acordul SACE, care constă în asigurarea de transporturi aeriene comerciale de pasageri cu plecarea dintr-un stat membru al Uniunii Europene, prin țara sa de origine, ca punct de transfer în care transbordează pasagerii și bagajele acestora în alt avion al aceleiași companii, și cu destinația într-un stat membru al Uniunii Europene sau într-o țară terță, în temeiul unui document de transport autonom pe care sunt menționate două numere de zbor distincte?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Østre Landsret (Danemarca) la 5 septembrie 2016 – Fidelity Funds/Skatteministeriet

(Cauza C-480/16)

(2016/C 419/42)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Østre Landsret

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Fidelity Funds

Pârât: Skatteministeriet

Intervenient: NN (L) SICAV

Întrebare preliminară

Este contrar articolului 56 TCE (articolul 63 TFUE) privind libera circulație a capitalurilor sau articolului 49 TCE (articolul 56 TFUE) privind libertatea de a presta servicii un regim fiscal, precum cel din litigiul principal, în care organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) care intră sub incidența Directivei 85/611/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului (denumită în continuare „Directiva OPCVM”) sunt impozitate la sursă pe dividendele de la societăți daneze, în timp ce organismele de plasament colectiv daneze echivalente pot beneficia de o scutire de impozit la sursă, fie pentru că acestea realizează efectiv o distribuție minimă către participanții la fond pentru care impozitul este reținut la sursă, fie pentru că, tehnic, se calculează o distribuție minimă pentru care impozitul la sursă este reținut de la participanții la aceste organisme?

⁽¹⁾ Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, 31.12.1985, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 138).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Fővárosi Törvényszék (Ungaria) la 6 septembrie 2016 – Sziber Zsolt/ERSTE Bank Hungary Zrt.

(Cauza C-483/16)

(2016/C 419/43)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Törvényszék

Părțile din procedura principală

Reclamant: Sziber Zsolt

Pârâtă: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Intervenientă: Szeder Mónika

Întrebările preliminare

- 1) Următoarele dispoziții de drept al Uniunii, și anume articolul 129A alineatele (1) și (2) din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (Tratatul de la Roma), coroborat alineatul (3) al aceluiași articol, articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (2012/C 326/02), articolul 7, alineatele (1) și (2) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii⁽¹⁾ coroborat cu articolul 8 din aceeași directivă, precum și considerentul (47) al Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului⁽²⁾ trebuie interpretate în sensul că aceste dispoziții de drept al Uniunii se opun, excluzând de la aplicare, unei reglementări naționale care prevede o cerință suplimentară în detrimentul unei părți (reclamant sau pârât) la un contract de credit în calitate de consumator care, în perioada 1 mai 2004-26 iulie 2014, a încheiat în calitate de consumator un contract de credit afectat de o clauză contractuală abuzivă, care permite o majorare unilaterală a dobânzilor, a costurilor și a cheltuielilor, sau de o prevedere contractuală abuzivă referitoare la diferența dintre cursul de vânzare și cursul de cumpărare, precizându-se că aceste cerințe suplimentare impun în special, pentru a putea valorifica eficient în justiție drepturile legate de nevalabilitatea contractelor menționate încheiate cu consumatorii, depunerea unui memoriu în contenciosul civil [în particular cererea introductivă, memoriul de modificare a cererii introductive sau excepția de nevalabilitate invocată în apărare (împotriva obligării consumatorului), modificarea unei astfel de excepții, cererea reconvențională sau modificarea unei astfel de cereri] care, pentru ca instanța să îl poată pune în discuție pe fondul cauzei, trebuie în mod obligatoriu să aibă un anumit conținut, pe când celelalte părți decât cele care au încheiat un contract de credit în calitate de consumatori, precum și părțile care, în aceeași perioadă, au încheiat în calitate de consumatori contracte de credit care nu intră în categoria de contracte sus-menționate nu sunt obligate să formuleze un memoriu cu un conținut stabilit în acest fel?
- 2) Dispozițiile de drept al Uniunii Europene, enumerate la punctul 1) de mai sus, trebuie interpretate în sensul că ele – indiferent dacă Curtea răspunde afirmativ sau negativ la întrebarea 1) care este mai generală decât întrebarea 2) – exclud posibilitatea ca unei părți care a încheiat un contract de credit în calitate de consumator precum cel menționat la punctul 1) să i se aplice cerințele suplimentare imperative [de mai jos] [literele a)-c)]:
 - a) memoriul [cererea introductivă, memoriul de modificare a cererii introductive sau excepția de nevalabilitate invocată în apărare (împotriva obligării consumatorului), modificarea unei astfel de excepții, cererea reconvențională sau modificarea unei astfel de cereri], dat fiind că trebuie formulat în procedura jurisdicțională contencioasă de o parte care a încheiat un contract de credit în calitate de consumator (reclamant sau pârât), precum cel menționat la punctul 1), nu poate fi examinat și admis pe fond decât dacă, în acest memoriu, partea nu solicită instanței doar constatarea nevalidității parțiale sau totale a contractelor de credit menționate la punctul 1), ci și aplicarea consecinței juridice a nevalidității totale – pe când celelalte părți decât cele care au încheiat un contract de credit în calitate de consumatori, precum și părțile care, în aceeași perioadă, au încheiat în calitate de consumatori contracte de credit care nu intră în categoria de contracte sus-menționate nu sunt obligate să formuleze un memoriu cu un conținut stabilit în acest fel?
 - b) memoriul [cererea introductivă, memoriul de modificare a cererii introductive sau excepția de nevalabilitate invocată în apărare (împotriva obligării consumatorului), modificarea unei astfel de excepții, cererea reconvențională sau modificarea unei astfel de cereri], dat fiind că trebuie formulat în procedura jurisdicțională contencioasă de o parte care a încheiat un contract de credit în calitate de consumator (reclamant sau pârât), precum cel menționat la punctul 1), nu poate fi examinat și admis pe fond decât dacă, în acest memoriu, partea nu solicită instanței, pe lângă constatarea nevalabilității totale a contractelor încheiate în calitate de consumator precum cele menționate la punctul 1), și aplicarea, printre consecințele juridice ale nevalabilității totale, a celei constând în restabilirea situației anterioare contractului –, pe când celelalte părți decât persoanele care au încheiat un contract de credit în calitate de consumatori, precum și părțile care, în cursul aceleiași perioade, au încheiat în calitate de consumatori contracte de credit care nu intră în categoria de contracte sus-menționate, nu sunt obligate să formuleze un memoriu cu un conținut stabilit în acest fel?
 - c) memoriul [cererea introductivă, memoriul de modificare a cererii introductive sau excepția de nevalabilitate invocată în apărare (împotriva obligării consumatorului), modificarea unei astfel de excepții, cererea reconvențională sau modificarea unei astfel de cereri], dat fiind că trebuie formulat în procedura jurisdicțională contencioasă de o parte care a încheiat un contract de credit în calitate de consumator (reclamant sau pârât), precum cel menționat la punctul 1), nu poate fi examinat și admis pe fond decât dacă include un decont (definit de normele de drept național) extrem de complicat din punct de vedere matematic – și care trebuie efectuat luând în considerare și de normele de conversie în forinți ungari – cu privire la perioada cuprinsă între data de începere a relației contractuale și data depunerii cererii

introdutive, decont care conține o deducere detaliată pe fiecare post verificabilă aritmetic, și care indică ratele lunare scadente prevăzute în contract, ratele lunare rambursate de reclamant, ratele lunare scadente determinate prin lăsarea la o parte a dispoziției contractuale nevalabile, precum și diferența dintre aceste valori, menționând sub formă de total cuantumul sumei pe care partea care a încheiat un contract de credit în calitate de consumator precum cel menționat la punctul 1) o datorează încă instituției financiare sau, eventual, al sumei pe care a plătit-o în plus— pe când celelalte părți decât persoanele care au încheiat un contract de credit în calitate de consumatori, precum și părțile care, în cursul aceleiași perioade, au încheiat în calitate de consumatori contracte de credit care nu intră în categoria de contracte sus-menționată, nu sunt obligate să formuleze un memoriu cu un conținut stabilit în acest fel?

- 3) Dispozițiile de drept al Uniunii Europene, enumerate la punctul 1) de mai sus, trebuie interpretate în sensul că ele implică faptul că încălcarea lor, din cauza cerințelor privind condițiile suplimentare menționate anterior [la punctele 1) și 2)], constituie în același timp o încălcare a articolelor 20, 21 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (2012/C 326/02), ținând cont de asemenea [parțial și la punctele 1) și 2)] că, potrivit Hotărârii din 5 decembrie 2000, Guimont (C-448/98, EU:C:2000:663, punctul 23), și Hotărârii din 10 mai 2012, Duomo Gpa și alții (C-357/10 à C-359/10, EU:C:2012:283, punctul 28), precum și Ordonanței din 3 iulie 2014, Tudoran (C-92/14, EU:C:2014:2051, punctul 39), dreptul Uniunii Europene în materia protecției consumatorilor trebuie aplicat de instanțele naționale și în situații când nu există elemente transfrontaliere, mai precis în situații pur naționale, sau trebuie să se considere că există o situație transfrontalieră pentru simplul fapt că respectivele contracte de credit menționate la punctul 1) de mai sus sunt contracte de credit denumite „în devize străine”?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

⁽²⁾ Directive 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO 2008, L 133, p. 66).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenia) la
14 septembrie 2016 – A.S./Republica Slovenia**

(Cauza C-490/16)

(2016/C 419/44)

Limba de procedură: slovena

Instanța de trimitere

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Părțile din procedura principală

Reclamantă: A.S.

Pârâtă: Republica Slovenia

Întrebările preliminare

- 1) Protecția jurisdicțională în temeiul articolului 27 din Regulamentul nr. 604/2013 privește și interpretarea condițiilor privind criteriul prevăzut la articolul 13 alineatul (1), atunci când este vorba despre o decizie că un stat membru nu va examina cererea de protecție internațională, iar un alt stat membru și-a asumat deja responsabilitatea pentru examinarea cererii solicitantului pe același temei și atunci când solicitantul contestă acest lucru?
- 2) Condiția privind trecerea ilegală în temeiul articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretată în mod independent și autonom sau prin coroborare cu articolul 3 punctul 2 din Directiva 2008/115 privind returnarea și cu articolul 5 din Codul Frontierelor Schengen care definesc trecerea ilegală a frontierei, iar această interpretare trebuie aplicată în privința articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013?
- 3) În lumina răspunsului la cea de a doua întrebare, noțiunea de trecere ilegală prevăzută la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretată, în circumstanțele prezentei cauze, în sensul că nu are loc o trecere ilegală a frontierei atunci când autoritățile publice ale unui stat membru organizează trecerea frontierei în scopul unui tranzit către un alt stat membru al UE?